

<p>Jak byste vlastními slovy popsali/reflektovali svůj vztah k přírodě a životnímu prostředí? Zkuste použít tak jednoduchá slova, aby vám rozumělo osmileté dítě (rozsah min. 900 znaků s mezerami).</p>	<p>Jak byste prostřednictvím pěti charakteristik vztahu k přírodě a životnímu prostředí popsali/reflektovali svůj vztah k přírodě a životnímu prostředí (rozsah min. 900 znaků s mezerami)?</p>
<p>Je to tak jednoduchá otázka, a přitom tak složitá. V prvom rade by som povedala, že príroda je pre mňa obrovským darom a požehnaním. Má pre mňa obrovskú hodnotu, a to z rôznych uhlov pohľadu. Prvým je, že si veľmi cením to, čo nám dáva, ako je napríklad čistá voda či vzduch. Milujem tiež pozorovať líku plnú rozkvitnutých kvetoch, zbierať bylinky na čaj, o ktoré sa nikto nestará a predsa vyrastú a majú ohromnú liečivú silu. Taktiež sa vždy teším keď mám fialovú pusu od černíc, či čučoriedok, ktorých sa môžem dosýta najesť. Mám pocit, že príroda ma spája. Nielen so zemou, s prostredím, ale aj s ostatnými blízkymi ľuďmi. Vždy si tam vyčistím hlavu, prídem na iné myšlienky a tak celkovo sa vnútorne upokojím. Druhým pohľadom je krása prírody, ktorú obdivujem. Vo svojom živote potrebujem krásne veci, aby sa mi dobre žilo, a príroda vie túto moju potrebu vo veľkej miere naplniť. Tieto krásy sú pre mňa v živote inšpiráciou. Keď pozorujem tie tvary, farby, štruktúry všetkého živého aj neživého, občas si po myslím, že to človek nikdy nevytvorí. A je to tak, my ľudia sa to snažíme len neustále napodobňovať. Tak som sa zasnila a vytvorila si popritom v hlave predstavu krásneho miesta, že sa mi až nechce písať o tej odvrátenej stránke, a to poškodzovaniu či ničeniu nášho životného prostredia a hnevu, ktorý ma v takej chvíli prepadá. Preto ostanem aspoň v predstavách stáť pod krásnym vodopádom, pričom cítim jemné kvapky vody dopadajúce na moju tvár.</p>	<p>Mne sa veľmi páčili tie príklady od študentov v knihe, tak sa to budem snažiť napísať podobne, ale zároveň tým charakterizovať seba. Som človek s vyššou potrebou kontaktu s prírodou, strednou až nižšou schopnosťou adaptovať sa na prírodné podmienky, s vyšším estetickým postojom a silným environmentálnym vedomím. Etický postoj presne vystihnúť neviem. Povedala by som, že mám silný vzťah k životnému prostrediu a do značnej miery aj vzťah k prírode. Rada sa do prírody utiekam, ale nie v každej novej chvíli, mám rada mestský život, moju potrebu sčasti naplňajú aj mestské parky a lesoparky, do divokej prírody chodím zriedkavejšie. Nie som žiadny tramp, ani zálesák, som skôr ten víkendový chatár, ktorý si cez týždeň užíva mesto aj s jeho výhodami a dobrou dostupnosťou do školy. Príroda ma pre mňa obrovský estetický význam, ktorý prenášam aj do svojho domova. Milujem izbové rastliny a moja izba vyzerá tak trochu, ako malá botanická záhrada. O prírode sa rada vzdelávam, rozumiem jej procesom, poznávam faunu i flóru. S mojou adaptáciou na prírodné podmienky to už nie je také ružové, uberá mi to na mojom komforte, občas mám dokonca aj iracionálny strach z niečoho, čo sa všetko môže stať. Avšak som veľmi potešená, keď sa mi to podarí prekonať a vystavím sa aj nepriaznivým podmienkam alebo ťažšiemu terénu. Zato mám však vysoké environmentálne vedomie, ktoré pestujem v sebe už od detstva. Snažím sa byť ako človek, spotrebiteľ, konzument zodpovedná k životnému prostrediu, trápia ma problémy ako klimatická kríza či strata biodiverzity a podnikám aj rôzne kroky pre zlepšenie situácie. Je to najmä na úrovni lokálneho aktivizmu, ale takisto aj v robení osvetu a približovaniu environmentálnych tém druhým ľuďom, ktorým sa snažím ísť sama príkladom svojimi pro-environmentálnymi návykmi. Do toho teda vstupujú aj moje emócie, asi najmä tie negatívne, frustruje ma, keď vidím správanie ľudí či spoločností ľahostajných k životnému prostrediu, ale zároveň sa snažím myslieť na to, čím viem prispieť ja k zlepšeniu. Neprepadam beznádeji lebo našťastie som v obklopení aktívnych ľudí, ktorým životné prostredie nie je ľahostajné.</p>
<p>Přírodu mám rád, ale musím se přiznat, že rozhodně mám raději výtvořeny lidstva. Miluji stromy a chci, aby jich ve městě bylo mnohem víc, ale spíše spíš je mám radši v parku obklopeném baráky nebo na ulici než v lese. Sice se cítím dobře v lese, ale po nějaké době se mi stýská po městě. Líbí se mi příroda, která je nějakým způsobem ovlivněna člověkem a lidé mají tu superschopnost tvořit naši vlastní verzi životního prostředí, která bohužel je někdy až moc daleko od nějakých funkčních přírodních vlastností. Mám rád zvířata, ale spíše psy a holuby než vlky a ještěřáby. Přírodu vnímám jako něco, co nesmíme ohrožovat, jinak ohrozíme naši vlastní budoucnost a naše míra odpojení od přírody je někdy bohužel až moc velká. Což nám ubližuje jako jednotlivcům psychicky i celospolečensky z hlediska udržitelnosti našeho systému. A ten vztah k ochraně lidské civilizace a ochraně životního prostředí mám silný, to je, proč studuji to, co studuji.</p>	<p>Někomu by se mohlo zdát, že moje potřeba kontaktu s přírodou je minimální a asi to tak je. Mám to štěstí, že před bytem mám hned takový malý park, takže vlastně se dívám na zeleň skoro každý den, ale je pravda, že občas dovedu být měsíce bez toho abych byl v nějakém lese nebo něco a vlastně mi stačí se občas projít Lužánkami směrem do hospody.</p> <p>Ohledně adaptací na přírodní podmínky si dovedu sám sobě s nutnou dávkou sebereflexe uznat, že v přírodě bych dlouho nepřežil. Mám rád svůj komfort a jsem až stereotypický měšťan.</p> <p>U estetického postoje rozhodně mám rád pohled na stromy, ale připadá mi, že strom vypadá nejlépe právě v kontrastu s nějakou budovou.</p> <p>U etického postoje jsem dost ryzí antropocentrik, který má velmi paternalistický postoj k přírodě. Ten problém je, že v současné době lidstvo bohužel přírodu neumí spravovat, a to nás kriticky ohrožuje.</p> <p>Environmentální vědomí mám, jinak bych nestudoval environmentální studia a chci svůj život zasvětit udržitelnosti, ale rozhodně nevidím budoucnost lidstva v nějaké dobrovolné skromnosti.</p>

Řekla bych, že můj vztah k životnímu prostředí je velmi pozitivní. Hodnotu zvířecího života a lidského života považuji za totožné. Mám za to, že by ochrana přírody a životního prostředí měla být vždy na prvním místě a mnohdy by měla předčít i ochranu lidských životů a společnosti jako takové. Ráda přírodu navštěvuji, zajímám se o ni a hovořím o ni s ostatními lidmi. Bez pravidelných návštěv přírody si nedokážu představit naplněný a vyrovnaný život. V běžném každodenním rytmu se snažím proto i co nejvíce obklopovat rostlinami a zvířaty. Domnívám se, že lidská společnost trpí svým odcizením od přírody a dále se domnívám, že by ochranu a obnovu životního prostředí mělo být věnováno maximální úsilí, a to i na úkor ekonomického růstu.

Vadí mi, že tématům jako je právě ochrana přírody a zdravého životního prostředí není věnován dostatečný prostor v médiích a málo se o nich na veřejnosti mluví.

Omlouvám se, zda by mým slovům neporozumělo osmileté dítě, nevím totiž, čemu osmileté děti rozumí.

Můj vztah k přírodě je myslím velmi dobrý, vlastně bych řekla, že příroda je a byla v mém životě a formování mé osobnosti dost zásadní. K lásce k ní jsem byla vedena od malička rodiči, a to jak z hlediska pobytu v přírodě a obdivu k ní, tak i k šetrnému chování vůči ní. Vnímám přírodu jako zcela zásadní a nezbytnou, nenahraditelnou, a špatné chování člověka k ní nesu velmi těžce. Miluju procházky lesem, chození po horách a pláních a koupání venku v (alespoň relativně) čisté vodě i svoje domácí kytičky a péči o ně. Taky ráda pozoruju mraky/nebe obecně a zvířata. Ráda přírodu fotím – hlavně makro. Ve svém každodenním životě se snažím obklopovat co nejvíc přírodními věcmi (obecně nesnáším vzhled čehokoli z plastu a podobných materiálů, preferuji dřevo, sklo, keramiku příp. kov...) a všimám si v rámci města záblesků přírody, ať už jsou to květiny, stromy, ptačí hejna nebo západy slunce a mraky. Taky se snažím svým chováním přírodu neničit, když jsem s ní v kontaktu, a nepřispívat k jejímu ničení svým chováním a návyky – byť si neustále uvědomuji, jak moc nešetrných věcí dělám, a jak je to zároveň stejně úplná kapka v moři.

I přes to, co jsem napsala v první části dotazníku si nemyslím, že patřím do první skupiny, tedy skupiny, kterou charakterizuje Potřeba kontaktu s přírodou. Dále také nespádám příliš do druhé skupiny, neb pro kontakt s přírodou opravdu nejsem příliš tělesně vybavena. Na druhou stranu mohu říct, že základy dovedností pro pěstitelství a chovatelství asi ovládám, možná více než základy. Avšak představa, jít někde do přírody jen tak kempovat mě opravdu neláká.

Co se týče estetického postoje k přírodě, ten je u mě silný a uvědomuji si, že i například umění, jehož tématem je alespoň částečně přírodní výjevy, je pro mě velmi atraktivní. To se asi promítá i do mého vztahu k různým typům počasí, kdy ať už je slunečno, je vichřice, chumelí nebo prší, tak všechny tyto projevy přírody shledávám jako nejen užitečné, ale také nesmírně krásné. Také pohled na krajinu mě naplňuje radostí a pozitivními emocemi.

Asi nejlépe by můj vztah k přírodě šel vysvětlit v pojmech kterými mluví Etický postoj k přírodě. To asi i z první části úkolu jde vidět. Hodnota přírody a životního prostředí pro mě převažuje hodnotu lidských životů a mám za to, že by příroda měla být v lidském hodnotovém žebříčku na prvním místě, klidně na úkor hodnot jako je svoboda. Ochrana životního prostředí je u mě vždy na prvním místě. Také Environmentální vědomí hraje v mém vztahu k životnímu prostředí a přírodě silnou roli.

Potřeba kontaktu s přírodou: Myslím si, že mám podle mě celkem velkou potřebu kontaktu s přírodou, byť si to občas úplně neuvědomuju. Často mi ale stačí i poměrně málo, aby mi to zlepšilo náladu – pohled z okna do přírody, pohled či péče o moje domácí kytičky, pohled na nebe... Lepší jsou pak vycházky do lesa, a ideální výlety do hor.

Adaptace na přírodní podmínky: Musím se přiznat, že od té doby, co jsem byla malá, tak se myslím o něco zhoršila – konkrétně mi vadí vlhko, bojím se klíšťat (už jsem toho slyšela moc o borelióze) a když spím venku na hlíně či listí, tak trošku i stonožek. Pořád to není tak zlé, pohyb přírodním terénem mě baví, bláto mi nevadí a studenou vodu v řece taky přežiju 😊, ale limity vnímám. A teda na nějakém vybavení závislá jsem – potřebuju sirky, pokud je zima tak něco teplého (jsem hrozně zimomřivá) a bez nějakých potravin bych se taky neobešla – z borůvek a hub bych asi nevyžila, a lovit neumím, ani nechci.

Estetický postoj: Myslím, že esteticky jsem na přírodu vnímavá hodně. Líbí se mi květiny, stromy, sníh, mraky, západy slunce, zvířata, krajiny, hvězdy ... – neustále se nad něčím rozplývám a ukazuju to těm, kdo jsou zrovna semnou – s větší či menší mírou pochopení pro moje nadšení. Když jsem v horách, motivací pro unavené nohy je každý další zákrut cesty a očekávání nového výhledu.

Etický postoj k přírodě: Myslím, že naši absolutní povinností je chovat se k přírodě šetrně a tak, abychom jí ubližovali co možná nejméně, tak, abychom co nejméně narušovali ekosystémy, znečišťovali, těžili, zastavovali apod. Je mi líto každého stromu (musím se přiznat, že u monokultur, které jsou tam, kde by neměly je tento soucit o poznání menší) a zvířete (zde opět s přiznávám limit, a to je bodavý hmyz a paraziti), krajiny i řeky, které přicházejí kvůli nám k úhoně.

Environmentální vědomí: To mám myslím celkem vysoké, už kvůli studiu, byť se zatím projevuje hlavně mou vlastní snahou chovat se šetrně, než aktivismem – což je rozhodně prostor pro zlepšení. Často zápasí s mou potřebou kontaktu s přírodou, jelikož mám ze všech krajin nejraději hory, a ty v Česku nemáme a vyžadují nějak se tam dopravit, což není obvykle moc ekologické (podobné to mám s mořem, ale u toho už jsem nebyla hodně dlouho).

Přírodu mám ráda. Bohužel se jí tak trochu i bojím. Bojím se jít sama do lesa, nebo na rozsáhlou louku, nebo pole. Ani nevím proč. Nebojím se asi ničeho konkrétního, spíš neznáma.. častokrát se mi také stalo, že jsem narazila na lesní zvířata .. a prohnání bachyní se bojím úplně nejvíce. Takže ač přírodu miluju, držím si od tohoto typu přírody trochu odstup. Nevadí mi ale taková místa navštívit, pokud jsem s někým - ve dvou se to lépe táhne.. a to i pokud jde o utíkáni před divočákama. Vyrůstala jsem na vesnici, kde nežijí skoro žádní lidé a obchod, hospodu, nebo kostel ta vesnice viděla pouze z dálky. Nejhorší to vždy bylo s dopravou. Autobus tu nejezdí a na kole bylo všechmo moc daleko a rodiče mě samotnou nepouštěli. Když jsem mohla z této vesničky odejít do města jako je Brno, byla jsem šťastím bez sebe. Vážila jsem si i toho, že si můžu zajít jen tak do obchodu a nemusím to plánovat dopředu, abych to skombimovala s dostupností apod., nebo se s někým domluvit a sejít se hned v tu chvíli. Takže teď moje srdce tíhne spíše k městu, ale vždy se do své rodné vesnice s kravínem, prasečákem, políčkami, loukami a lesama ráda vracím. Svůj vztah k životnímu prostředí bych popsala jako zdravý, kdy je hlavním motem věta "nic se nesmí přehánět. Myslím si, že můj vztah s životním prostředím je na stupnici vztahů na zlatém středě. Snažím se ho chránit, záleží mi na tom, jak naše planeta vypadá, chci, aby byla domovem i pro mé děti a vnoučata a bojím se, že jednou pro ně budou například lední medvědi to, co pro nás dinosaury, že nebude dostatek vody, že naše planeta už nebude zelená, že bude všude hrozné sucho a lidé už se nebudou mít tak dobře, jako se máme my. Snažím se žp chránit, ale přitom se snažím nebýt "otravným ekologem/environmentalistou", který se kouká přes prsty na každého, kdo jednou vyhodí plastový obal do smíšeného odpadu, nebo v obchodě nenakupuje do látkových sáčků, nebo jí maso. Podle mě je dobré druhé seznámit s tím, co by mohl dělat jinak a jaký má dopad na přírodu jeho chování, snažit se inspirovat.. ale tohle odsuzování ostatních, koukání přes prsty, nátlaky a výčitky viz. "Víš kolik kvůli tomu, aby sis teď mohl dát tohle jídlo, muselo trpět zvířat?", podle mého ostatní spíš odrazuje. Takže ano, snažím se, abychom kolem sebe měli čisté životní prostředí a krásnou přírodu a krajinu, ale kvůli tomu, že si jednou za čas naliju mléko, nebo pojedu někam autem, místo na kole, si hlavu thrat nebudu :-)

Myslím si, že jsem její součástí, je v každé mé buňce, v každém nádechu a hlavně v srdci. Příroda mne také obklopuje. Tvoří mé životní prostředí, tedy prostor pro život. Dává mi vše a já se k ní za to snažím alespoň chovat ohleduplně. Jsem vděčná za to, že je, nabíjí mě a probouzí ve mně fantazii. Nepřestává mě fascinovat, čím dál tím více. Mám pocit, že je to trochu jako se znalostmi, čím více toho vím, tím mám větší pocit, že nic nevím. Čím víc přírodu poznávám, tím více mne fascinuje a přesvědčuje o své genialitě a o tom, jak jsem já sama opticky malá. Horská krajina či les mi způsobují vnitřní radost a na tváři vykouzlují úsměv. Miluji horské rozkvetlé louky, prameny vody, šumějící les, brouky, motýly, pozorování ptáků na krmítku, vůni květin,...Příroda je pro mne velmi cenná a myslím si, že by měla být pro každého. Měli bychom jí chránit, vážit si jí a podporovat v tom, aby všechno fungovalo tak, jak má... Můj vztah je asi ryzí zamilovanost nebo láska. Jsem jí vděčná za to, že se mohu při spaní pod širákem kochat prvními ranními paprsky slunce, že si mohu natrhat lesní jahody, že mi z půdy vyroste cuketa, že mohu fascinovaně pozorovat detaily drobné vložky, že se mohu brodit řekou, že mohu lézt po horách a poznávat sama sebe, že mohu pozorovat svět okolo sebe,... Pomáhá mi, když je mi nejhůře a já usnu v noční mŕě.

Podle charakteristiky potřeby kontaktu s přírodou, bych se nezařadila mezi ani jeden popis. Nejsem člověk, který nutně potřebuje být v přírodě 24 hodin denně 7 dní v týdnu. Přírodu mám ráda, ráda v ní trávím čas a samozřejmě zastávám názor, že je lepší, když člověk může trávit čas na čistém vzduchu, než zavřený doma. U mě doma ale nenajdete přírodní tematiku (možná sem tam nějaký kamínek nebo fosílii z předešlého studia), nemám jí na pozadí počítače (pokud se tam zrovna nenastavila sama) a nešlím, když chvíli nemůžu ven. Hlavně v zimních měsících bych se označila spíš jako člověka, který kontakt s přírodou vyhledává mnohem méně. Miluju sníh a ten zimní vzduch, ale opravdu nedokážu vydržet být několik hodin venku v zimě a vždy se raději těším domů do teplíčka. Podle adaptace na přírodní podmínky jsem spíše člověk s menší adaptací. Jsem spíše takový nešika a řouma. Umím samozřejmě postavit stan, nedělá mi problém spát po širákem, nebo se koupat v rybníce. Dokonce bych zvládla nějakou tu túru. Že bych ale měla znalosti a schopnosti jako skauti, nebo trampové, to se říci opravdu nedá. Nemám v plánu ale tyto věci podnikat sama a tak se raději vždy ujistím, že s sebou máme někoho, kdo tomu rozumí. Broučci, pavoučci a zvířátka mi nevadí, pokud nelezou po mně. Estetická postoj k přírodě si myslím, že mám. Krásy přírody si všímám a dokážu jí ocenit. Mnohdy se mi ale stává, že přehlédnu nebo zanedbám detaily, kterých si ostatní všímají. Což je podle mého názoru spojeno s mojí roztěkaností a kdyby mi někdo dal více času, určitě bych si toho všimla také. Myslím si, že po etické stránce je můj vztah k přírodě spíš přátelský a určitě ne dominantní. Neberu ji rozhodně jako něco podřazeného, něco co bychom jen měli využívat a brát od ní a nedávat nic nazpátek. Co se týká charakteristiky env. vědomí, myslím si, že se k přírodě snažím co neohleduplněji umím, ohrožení planety opravdu vnímám jako vážnou hrozbu a nesnažím se rozhodně tyto problémy zlehčovat. Neangažuji se nějak více přímo v nějakých organizacích, nebo protestech (zatím). Myslím si, že ale není všem dnům konec a určitě je ještě na mém přístupu k ochraně přírody spousta co zlepšovat.

Myslím, že jsem rozhodně člověk, který potřebuje vysoký kontakt s přírodou. Nikdy dříve jsem si to neuvědomovala. Od malička žiji v rodinném domě obklopeném ze všech stran obrovskou zahradou, rybníkem a lesem. Nesmím také zapomenout, že i ten samotný dům byl vždy přeplněný květinami. Náš dům také leží na úpatí Ještědsko-kozákovského hřebene, takže taky do lesa a na skály co by kamenem. No inu tím, že byla příroda okolo mne vždy a vlastně všude, to že s ní potřebuji tak velký kontakt jsem si uvědomila až na výšce, kdy jsem se přestěhovala do města a na kolej. Bylo to zvláštní a chvíli mi trvalo, než mi došlo, co je špatně. Když jsem vždy měla trochu času, snažila jsem se utíkat do parků, prozkoumávala lesy v okolí města nebo spěchala domů do hor. Bylo to uklidňující a nabíjející se do přírody vracet a unikat. Zároveň si myslím, že jsem člověk velmi dobře adaptovaný na přírodu. Jako malá jsem prošla Skautem, moje maminka a tatínek mě do přírody tahaly, kdy jen mohli a také mě o ní hodně naučili. Miluji vandrování a spaní pod širákem. Toulám se přírodou a stále ráda poznávám. Musím však uznat, že komáři bzučící mi kolem spacáku, nebo třeba divocí psi nejsou zrovna moji nejlepší kamarádi. A i když se velmi ráda vykoupu v tekoucí vodě, po týdnu s mastnou hlavou jsem při koupání byla donucena použít i šampón, což i přes slibované ideální složení nevnímám jako nejlepší. Estetický postoj k přírodě si myslím, že také povětšinou mám. U toho etického se cítím velmi na hraně,... Nevnímám za správné ničení přírody či životního prostředí, zabíjení druhů... Snažím se zasazovat o ochranu biodiverzity i jednotlivých druhů, ale... Do dnešního dne nejsem schopná na 100 % vyřadit maso ze svého jídelníčku. Zvládnu to vždy několik měsíců z roku, ale pod vlivem toho, že mi není dobře, si maso opět dám. Což mě mrzí a nějak s tím vnitřně bojuji. Souzním s myšlenkou, že maso smí jíst ten, kdo to zvíře dokáže zabít a „zpracovat“, ne si ho jen koupit na táčku v obchodu jako „produkt“. To já ale rozhodně nejsem. Stejně tak si myslím, že mám i velmi silné environmentální vědomí, ale ve svých životních krocích a rozhodnutích nejsem rozhodně dokonalá. Snažím se však učit, rozhodovat, přemýšlet a alespoň po malých krůčcích se přibližovat k tomu lepšímu cíli.

Příroda je pro mě prostor, který si mě postupně víc a víc volá zpátky. Když jsem byla malá, přírodu jsem znala ze zahrádky, z lesa u chalupy a občas z hor. Postupně začínám poznávat různé zahrady, různé lesy a různá pohoří a k nim další druhy krajiny. Příroda mi už tolikrát poskytla krásnou galerii, hřiště, kostel, „střechu“ nad hlavou i zdroj jídla a pití. Nejtěsnější vztah mám k přírodě střední Evropy, v ní jsem doma a ta se mi pod tím slovem vybaví jako první. Často to spolu ale míváme složité. Čím jsem starší, tím víc zjišťuju, že ne všechno, co se mi v přírodě líbí, je správně - a zároveň vím, že ne všechno, co je správně, je mi příjemné. Je to vidět na mém vztahu k dešti. Suché roky jsou mi vlastně pohodlné, nemám ráda, když je chladné mokro - a ani mokřady nejsou mým oblíbeným prostředím. Přesto ale vím, že jsou deště i mokřady potřeba, a postupně se učím radovat se z počasí, které je nepříjemné pro mě, ale příjemné pro přírodu okolo mě. Těžší je to možná opačně - když vím o problémech se suchem, nemůžu se z něj radovat, protože si pak připadám sobecky. Stejně tak si musím zvykat na to, že ne všechno, co odmala znám jako přírodu je správně - třeba všudypřítomné smrkové lesy. Když teď vidím kůrovcovou holoseč, pere se ve mně spousta pocitů. Část mě pláče za les, který měla ráda. Část mě si říká, že kdyby tam byl jiný les, nikdy by neuschl. Část mě si neví rady - mám ráda něco, co je špatně. Kolik je ještě na světě věcí, o kterých si myslím, že do něj patří a jsou správně - ale nejsou a budou muset zmizet, aby byl svět zdravější?

Příroda má v mém životě velmi důležité místo. Na výlety jsme doma vždycky chodili do přírody, a to se nezměnilo. Přírody si vážím, na procházkách se rozhlížím, obdivuju a snažím se na ni naladit, ráda chodím na vandr a spím pod širákem. Chci vědět, jak se která rostlina jmenuje a na co se dá použít. Ráda sbírám různé plody a pak je využívám, třeba na čaj, ráda o nich i čtu. Taky jsem si všimla, že mi příroda, ta evropská, připomíná domov. Když jsem žila v zahraničí, chodila jsem ven na procházky za město nebo do městské divočiny mnohem častěji, sbírat šípky, trnky, houby, jablka, pak z nich něco vytvářet a přesvědčovat spolubydlící, že mě ty houby neotráví. Cítila jsem se tak víc spojená s domovem. Zároveň mě odmala zajímala ochrana přírody, kterou jsem nakonec i studovala, než jsem šla na enviro. Krom dobrovolnictví v podobě jarního přenášení žab přes silnici se snažím žít i jiné způsoby chránění přírody, jako je omezování odpadu, masa a mléčných výrobků, konzumu celkově. I to souvisí s mým vztahem k přírodě.

Má potřeba kontaktu s přírodou je poměrně vysoká a postupem času se spíš zvyšuje. Svoje pobývání ve městě už dnes vnímám jako dočasné s tím, že přesun na venkov se blíží (respektive z velké části se už stejně stal). V přírodě se mi nikdy neděje, že bych myslela na město - opačně je to každodenní jev. Zároveň se projevuje i v mých plánech, co na venkově vůbec dělat, převládá jakási skautsko-hospodářská tendence.

Ve rámci celé české populace si připadám slušně adaptovaná na přírodu. Většinu roku dokážu v přírodě trávit dny a noci, orientovat se v terénu a vybírat místa na táboření, sbírat to, co je jedlé, rozdělovat oheň. Limitem je vybavení, které umím dobře zvolit, ale jeho nejnútnejší části, jako je spacák a karimatka, ještě rozhodně neodhodit. Velké limity mám v zimním táboření, do kterého mi moje zimomřivost brání se vůbec pouštět, a v poznávání některých méně známých druhů rostlin. Doma jsem naopak celkem schopná pěstitelka mnoha druhů ovoce a zeleniny a sadařka.

Esteticky se nejlépe vcítuji do krajiny, která je „nahore a venku“ - „mou vlastní krajinou“ jsou Žďárské vrchy (a místa jim podobná). Mám v ní neodbytný pocit, že právě tam patřím a že tak nějak si představuji i krajinu, kde se chci ocitnout po smrti. Většina mých písňových textů je o přírodě - o této přírodě. Esteticky složitá jsou pro mě naopak místa „uvnitř a dole“ - vlhké hluboké lesy, mokřady, jeskyně, údolí. K nim si hledám vztah opravdu těžko.

V přírodě, kterou nespravuji, se snažím o přátelský a submisivní přístup k přírodě (ačkoli nepochybuji o tom, že má ohromné rezervy). Výzvou jsou pro mě hlavně místa, kterým mám přát jejich vlhkost a zarostlost, protože má radši sucho a prostorno. Postupně se učím to přijímat a vyhledávat místa, která jsou mi přirozeně bližší, aniž by do tohoto tvaru musela být nějak znásilněna. Na vlastní zahradě uplatňuji o dost dominantnější přístup, stojím o jejich zemědělský ráz, snažím se ale o jakýsi kompromis (například v rozhodování, co s uschlými stromy či v naprosté minimalizaci chemie).

Mám za to, že mé environmentální vědomí je celkem vysoké - zásadní výzvou je pro mě ale co nejvíc mu přiblížit své chování, které stále hodně kulhá, ačkoli to o něm vím. Vyhodnotit tuto diskrepanci by ale zabralo celou další stranu..

Po přečtení pěti charakteristik bych řekla, že mám v jistém smyslu blízko ke každé z nich. Nikdy to ale není ve všem. Rozhodně bych řekla, že mám velkou potřebu kontaktu s přírodou, chodit na procházky do přírody nebo v ní jinak trávit čas. I tak ale do přírody občas jedu autem. Co se týká adaptace na přírodní podmínky, je pro mě samotnou důležité, abych věděla, jak rozdělat oheň a jaké plody jsou jedlé. Naproti tomu mám ale často pocit, že se nechám zastrašit počasím (hlavně v zimě) a nechce se mi tolik vyrážet ven a už vůbec ne třeba na přenocování. Estetická stránka přírody je pro mě velmi důležitá, ale také si na ni ne vždy najdu čas, zvlášť třeba při jízdě na kole - jsem v přírodě, ale spíš jí projíždím, než že bych se mohla pozorně dívat kolem sebe jako bych to dělala při procházce. Etické postoje si často uvědomuju a všímám si jich, ať už co se týče mých osobních rozhodnutí, nebo někoho jiného. Ani environmentální znepokojení mi není vzdálené. Mám potřebné znalosti k tomu, abych se mohla „správně“ rozhodovat jako spotřebitelka a často se tak i chovám. Není to ale vždycky a ve všem, což si většinou uvědomuju, ale rozhodnu se to ignorovat. Celkově bych svůj vztah k přírodě a životnímu prostředí popsala jako blízký, a přesto plný paradoxů, které vlastně nedávají smysl, ale dějí se.

Od mala vnímám relativně silný vztah k přírodě, který tím, že teď dokážu různé věci lépe pojmenovat a zařadit si do spojitostí, mnohem lépe chápu. Přesto je to pořád něco abstraktního a těžko popsatelného. Co ale pro mě bylo velké odhalení a „wau“ moment, který jsem si odnesla z jedné z hodin ekopsychologie, bylo zjištění, odkud se můj vztah k přírodě vzal. Že jeho vznik je vlastně velmi úzce spojený se vztahem s člověkem, který mi byl v dětství nejbližší – s mým dědou. Až teď, když s odstupem času vzpomínám na ty pravidelné a dlouhé výpravy do lesa, přes pole a louky, tak mi dochází, jak moc velký význam pro mě tyhle touky měly. A že nebýt těchhle výletů a mého dědy, tak takhle silný vztah k přírodě pravděpodobně nemám...

Se studiem molekulární biologie, která se velkou částí zaměřuje i na zkoumání rostlin, dostal ten vztah další nový rozměr. Protože když teď jdu lesem a koukám na stromy, tak je nevnímám jenom jako neživé objekty, ale jako něco, co pod kůrou bují životem a kde se děje spousta zajímavých a složitých dějů. Myslím, že trochu spadám do takové té kategorie snílků, co mají rádi, když je všechno v harmonii, až je to trochu kliše... Vědecký pohled na věc to ale trochu vyrovnává a racionalizuje. Co se týká ochrany přírody, tak ale zatím nejsem žádný aktivista, a nepůsobím v žádných organizacích ani hnutích, i když o tom uvažuji.

Můj vztah k přírodě a životnímu prostředí je tím nejjednodušším slovem velice kladný. Příroda mě neustále nepřestává překvapovat. Přijde mi neuvěřitelné, jak spolu v přírodě vše tak úzce souvisí. Vše má svůj řád, který je dokonale vymyšlen a nastaven. Jedno souvisí s druhým. To, jak si příroda dokáže poradit, jak je čistá, krásná a zároveň velice silná a někdy i trochu drsná má své kouzlo. Do přírody chodím moc ráda. Chodím si tam pro odpočinek, rady a někdy se trochu schovat před vším, co mě trápí. A ona mi skoro pokaždé velmi pomůže a dodá potřebnou energii a útěchu. Na druhou stranu mám někdy z přírody trochu respekt. Umí být velmi mocná a člověk, i když je její součástí se jí může jen těžko rovnat. Co mě ale trápí je to, jak s přírodou mnohdy my lidé zacházíme. Častokrát si to sice ani pořádně neuvědomujeme, ale spousta našich činů přírodě hodně ubližuje. To mi ale nepříjde vůbec fér, když příroda nám lidem dává tak moc. A to je důvod, proč se nad svým chováním často snažím zamýšlet a snažím se dělat věci tak, aby co nejméně přírodě ubližovali. Samozřejmě mi to také častokrát nejde, ale myslím si, že alespoň něco je lepší než nic. Byla bych moc ráda, kdyby se nám to všem dařilo mnohem lépe. Takový je můj vztah k přírodě.

Ve stručnosti (a jednoduchosti) bych se charakterizovala vysokou potřebou kontaktu s přírodou, střední adaptací na přírodní podmínky, vysokým estetickým postojem k přírodě a střední úrovni environmentálního vědomí a etického postoje.

Vysokou potřebu kontaktu s přírodou pozoruju obzvláště potom, co jsem se přestěhovala z vesnice do (centra) Brna, kde na mě padl takový zvláštní smutek, když jsem zjistila, že v okolí několika stovek metrů není ani jediný strom a z okna koukám akorát na nekonečnou šed' paneláků. Pozadí související s přírodou jako tapeta na počítači i na mobilu, a touha vyrazit do přírody, kdykoli se naskytne příležitost... Co se adaptace na přírodní podmínky týká, nevadí mi zabláčené oblečení, jehličí ve vlasech, neštítím se pavouků, hadů, myší atd, ale na druhou stranu jsem už dost z pohodlně, takže ven nosím např. nepromokavé softshellové bundy atd.

Estetickou stránku přírody vnímám docela silně, dost se v popisu u této charakteristiky vidím. Ve svém volném čase maluju, takže se vždycky rozplývám nad ladícími odstíny, pastelovým nebem, hry světla a stínů... Environmentální vědomí a etický postoj jsou podle mě dost komplexní charakteristiky na to, abych je zvládla takto rozebrat v rámci pár vět...

K přírodě, životnímu prostředí, ani utrpení zvířat rozhodně lhostejná nejsem, naopak mě enviro problémy dost trápí - asi jako všechny na našem oboru, a proto tady také jsem.

Můj vztah k přírodě a životnímu prostředí bych dle daných pěti charakteristik reflektovala následovně.

Moje potřeba kontaktu s přírodou je velice velká. Ráda se obklopuji přírodními materiály, přírodní výjevy vyhledávám skoro všude. Pohled na přírodu i na fotce nebo na plátně ve mně vyvolává uklidňující pocity. Mám moc ráda zvířata, neustále nějaké v rámci svých možností „zachraňuji“ jednu dobu jsem doma měla pět koček a psa. Pobyt v jejich společnosti mě velice uklidňuje a jsem díky nim šťastná. Když jde o výlety a procházky, nejradši vyhledávám spíše divokou přírodu, ale líbí se mi i městská zeleň.

Moje adaptace na přírodní podmínky bohužel není tak velká, jak bych si přála. I když to nerada přiznávám, žít venku v přírodě bych moc dlouho nevydržela. Nemám na to potřebné zkušenosti, ale třeba časem se postupně něco naučím. Jinak se ale přírody neštítím, mám ráda bahno, sníh, led, vše přírodní a nevadí mi se v přírodě ušpinit.

Můj estetický postoj k přírodě je na takové střední cestě. Hlavně když jsem v přírodě sama, všímám si různých detailů jako je šumění lesa, malých rostlin, stop zvířat a tak dále. Všimavá jako umělec ale nejsem, když jsem v lese s někým jiným, nejsem k estetickým znakům přírody tolik vnímavá.

V případě etického postoje k přírodě se snažím být „přátelská“ a přírodu respektovat a zbytečně se nad ni nepovyšovat. Můj postoj k přírodě je spíše „romanticko-spirituální“.

Mé environmentální vědomí o přírodě je dle mého na vyšší úrovni. Snažím se chovat v souladu a s úctou k životnímu prostředí, zajímat se o dopady mého chování na životní prostředí. Často se mi to ale také bohužel nedaří. Ochrana přírody je pro mě velké téma. Osudy životního prostředí jsou pro mě emotivním tématem.

<p>Příroda je pro mě asi něco jako maminka. Představuju si ji jako bytost, která má mnoho podob, a bez které by tu nebyl nikdo, kdo by nám dal život. Cítím k ní obrovskou vděčnost za to, co všechno nám dává, a jaké možnosti máme právě proto, že je tak moc rozmanitá. Obdivuju ji ale taky nejenom kvůli jejím darům, ale i proto, jak je krásná. Mám ráda její proměnlivost, jak se s každým ročním obdobím mění a oblíká si nové „šatičky“. A taky jak je tvořivá – kolik jenom dokázala vytvořit tvarů, barev, podob živočichů a rostlin a přírodních jevů. Je prostě úžasná a myslím si, že jeden človíček nikdy nemůže pochopit, jak mocná a velká je ve skutečnosti.</p> <p>Taky se o ni ale dost často bojím. Ne každý si uvědomuje, jak je příroda jedinečná a že potřebuje chránit. Bojím se a taky mám pocit, že když jí někdo ubližuje, cítím za ni. Moc mi na ní záleží, protože vím, že bez ní bychom tu buď vůbec nebyli, nebo by se nám tu opravdu těžce žilo.</p>	<p>Ačkoliv jsem svůj vztah k přírodě původně reflektovala hodně esteticky a spirituálně, teď už si uvědomuji, jak úzký pohled to byl. Začneme nyní popořadě – potřeba kontaktu s přírodou je u mě obrovská. Téměř každý den se snažím vzít pejska aspoň na chvilku do lesa, ve volném čase téměř vždy mířím do přírody. Rok, který jsem bydlela v Brně, hodnotím jako nejhorší období za dlouhou dobu. Byla jsem hodně nesoustředěná, roztěkaná, hodně často v depresi. Až si zanedlouho budu vybavovat byt, chci v něm mít co nejvíce přírodních prvků.</p> <p>S adaptací na přírodní podmínky je to trochu vlažnější, nejsem žádný skaut nebo tak. Jako dítě jsem byla hodně introvertní, proto mě nic podobného nikdy nelákalo. Nejsem ani žádný zálesák, ale přírody se nebojím v mnoha situacích si i poradím. S pěstitelstvím to zatím taky trochu pokulhává – ani zahradníkem byste mě nepojmenovali. Ale jak zahradničení, tak přežití v přírodě mě fascinuje/zajímá a chci se v obojím něco přiučit.</p> <p>Estetický postoj asi vyplynul hodně z předchozí odpovědi – zkrátka pro mě není nic krásnějšího a více uklidňujícího než přírodní scenérie. Miluju proměnlivost přírody, jak mění barvy a odstíny. Svítání a západ slunce, kdy se nebe barví do šarlatova, jsou ty nejkrásnější části dne. Není to ale jen po zrakové stránce, o vůních, zvucích, tvarech i chutích bych tu mohla psát celý den.</p> <p>Co se etiky týče, snažím se k přírodě přistupovat jako k entitě, vedle které já jsem svým věděním, schopnostmi a dovednostmi úplně prťavá. Mám k ní úctu, snažím se jí chránit, dost často je u mě příroda na prvních žebříčcích hodnot. Dovedu si ovšem představit, že zájem člověka někdy převyší, jako člověk totiž nemáme jen „propřírodní“ citění, ale také sociální, a volit mezi jedním a druhým je často složité. Myslím si, že jsem environmentálně hodně uvědomělý člověk, mám velké vnitřní motivace chránit ŽP i přírodu, nezlehčuju env. problémy, občas si potykám s nějakou formou env. žalu apod. Jak jsme si ale ukázali na jedné z předchozích lekcí, žádný z nás není environmentálně dokonalý a vždy je co zlepšovat nebo na co se zaměřit.</p>
<p>Ze začátku mě vůbec nenapadlo, jak tahle otázka je vlastně složitá. Nebo možná napadlo, a proto jsem odpověď oddalovala co nejdál.</p> <p>Můj vztah k přírodě je založen (mimo jiné) na mé závislosti na ní (pokud pojmáme přírodu obecněji než třeba les za barákem). Bez přírody bych doslova nemohla žít. Někdy si ráda myslím, že příroda je alespoň zčásti závislá na mně (ať už v romantickém smyslu, že můj život má nějaký hlubší smysl, ale také ve smyslu pohybu v enviro hnutí), ale tak nějak vím, že to není pravda.</p> <p>Obecněji je to vztah založený na protikladech - z přírody nemám strach, ale někdy taky mám, příroda je krásná, ale někdy je taky pěkně hnusná, příroda mě někdy baví, někdy taky nebaví (a tohle všechno i přes to, že bez přírody doslova nemůžu žít, což je pravděpodobně ten největší rozpor).</p> <p>Občas v různých kolektivech řešíme, jestli jsme "spojeni" s přírodou... a je zajímavý, že občas i v dost enviro kolektivech docházíme k závěru, že třeba ne (a někdy zase jo). A já zrovna teď třeba přemýšlím, jestli jsem zrovna teď s přírodou spojena jinak, než vztahem závislosti.</p>	<p>V prvním dotazníku jsem psala, že můj vztah k přírodě je založen na nejrůznějších rozporech, v čemž jsem podle přečtené kapitoly měla asi pravdu (i když moje rozpory se spíše různě mění v čase, o čemž se v textu sice explicitně nepíše, ale pravděpodobně to není protichůdné textu). Je celkem uklidňující vědět, že je v pohodě, že můj vztah k přírodě je plný rozporů - a že nejsem jediná, kdo to tak má.</p> <p>Přemýšlím, do jaké "kategorie" bych zařadila vztah mé závislosti na přírodě?</p> <p>Přijde mi také zajímavé sledovat, jak se moje škály u kategorií vyvíjí v čase - vím, že třeba před pár lety jsem byla v estetickém postoji k přírodě hodně nízko (jelikož jsem estetické oko neměla vůbec na nic - čímž ale neříkám, že teď už ho mám), ale teď si myslím, že už jsem trochu výš. Naopak si třeba myslím, že ve škále adaptace na přírodní podmínky jsem se ve škále - za poslední dva roky v covidu - mírně snížila.</p>
<p>Mám k přírodě velmi blízký vztah. Vyrostla jsem na vesnici, takže jsem v podstatě každou volnou chvíli strávila venku, ložením do všech koutů, chytáním kobylek na louce, zahraňováním myšek a ptáčků, šplháním po stromech a jinými aktivitami. Domů jsem chodila v podstatě pouze na jídlo a do postele. Jak jsem rostla můj pobyt venku se zkracoval, avšak moje láska k přírodě neochabla. Stále potřebuji kontakt s přírodou. Během pobytu v přírodě si pročistím hlavu, uteču od problémů a zrelaxuji se. Nejradši trávím čas se dlouhými procházkami s mojí fenkou. Zároveň si myslím, že mám silné environmentální citění, takže se snažím žít co nejšetrněji k přírodě. S přírodě také nacházím krásu a ráda se kochám scenériemi či jinými přírodními úkazy. Kormě pavouků se prakticky ničeho neštítím, ale kvůli mému chatrnému zdraví nejsem schopná chodit na nějaké náročné túry či stanovat, jelikož nemám silnou imunitu ani nejsem otužilá.</p>	<p>Řekla bych že mám spíše nižší adaptaci na přírodní podmínky. V přírodě jsem ráda a skoro ničeho se neštítím a dokonce se i částečně vyznám v jedlých či léčivých rostlinách. Kvůli chatrnému zdraví však nejsem schopná nějakého dlouhodobého pobytu v přírodě, zvlášť za nějakých nepříznivých podmínek počasí jako je déšť či zima. Na druhou stranu mám silný etický postoj k přírodě a silné environmentální vědomí. Jsem veganka, miluji zvířata a už od malička jsem odmítala jíst maso a zachraňovala jsem každého živého tvora, který se ocíl v tísní. Také se snažím žít co nejšetrněji k přírodě, nakupuji v bezobalovém obchodě, redukuji svou spotřebu plastů a pozvolna se snažím přijít ne zero-waste. Mám také spíše vyšší estetický postoj k přírodě. Často si všímám všelijakých drobností, pozoruji brouky v trávě, či ráda navštěvuji přírodní památky a podobně. Moje potřeba kontaktu s přírodou je průměrná. Samozřejmě jsem v přírodě kdykoliv mám možnost. Jenže kvůli mnoha povinnostem a faktu že žiji ve městě chodím do přírody podstatně méně a moje potřeba se dost snížila v porovnání s dobou kdy jsem žila na vesnici. Na druhou stranu, pokud je venku krásné počasí, nic mě doma neudrží a musím se jít projít ven.</p>

Příroda pro mě vždy znamenala bezpečí. Když jsem v lese, tak se cítím šťastná. Vnímám praskání větvíček pod nohama, vítr v korunách stromů a vůni jehličí. Mám pocit, že se mi nemůže stát nic špatného. V přírodě mě opouští všechny chmury, protože se soustředím jen na svět kolem sebe. Nemám čas přemýšlet o ničem jiném.

Čím jsem starší, tím více jsem za přírodu, a všechny pocity, které vě mě vyvolává, vděčná. Víím, že to není samozřejmost. Snažím se proto chovat tak, abych přírodě svým jednáním nijak neubližovala a naopak jí pomáhala. Celý život je o učení a i můj vztah k přírodě se může zlepšovat a posouvat.

To, jaký vztah mám k přírodě, mě ovlivňuje i při výběru mého budoucího povolání. Chci žít ve společnosti, kde životní prostředí a příroda bude číslo jedna pro všechny. Kdy bude samozřejmostí jezdit ve městě na kole, kde bude samozřejmostí zachytávat dešťovou vodu na všech budovách nebo kde se budou lidé zajímat o stav prostředí, ve kterém žijí.

1. potřeba kontaktu s přírodou: Přírodu vyhledávám a ráda se jí obklopuji. Trávím v ní čas, protože chci a neumím si představit jinou dovolenou než s batožinou na zádech a desítkami kilometrů v nohách. V budoucnu chci žít v lese, obklopena zelení a stromy. Dnes jsem ráda za možnosti města, i přestože bych byla šťastnější, kdyby byla města koncipovaná více v souladu s přírodou a zeleň nahradila rozlehlá parkoviště s rozpálenými střechy aut.
2. adaptace na přírodní podmínky: Podle mě mám velmi dobrou adaptaci na přírodní podmínky. Od šesti let jsem jezdila každý rok na tři týdny na tábor, kde jsme spali ve stanech, rozdělávali sami oheň a celý den byli v místních lesích. Později jsem prošla skautem a následně Dofe a jejich expedicemi. Na druhou stranu jsem ale ráda, pokud mám u sebe sofistikované outdoorové oblečení a vybavené, protože "better safe than sorry" a jako správný skaut razím heslo "vždy připraven".
3. estetický postoj k přírodě: Tady bych řekla, že spňuji 100 %. Zelená je moje nejoblíbenější barva, dřevo a další přírodní materiály jsou pro mě vždy jasná volba a jak bylo napsáno v textu, tak příroda mě opravdu někdy až pohlcuje. Mám pocit, jako bych se v krajině rozpouštěla. Přírodě dávám přednost i ve světě moderních technologií, takže mezi moje nejoblíbenější hry patří Skyrim, kde vlastním dům v Lakeview Manor v obklopení lesů.
4. etický postoj k přírodě: Stejně jako u estetiky, i zde mám poměrně silné vnímání. Jsem docela emočně založený člověk a velká plačka, takže chování k přírodě a živým bytostem vnímám až osobně. Vztah k přírodě mám přátelský až romanticko-spirituální.
5. environmentální vědomí: Mám potřebu životní prostředí chránit a to jak ve svém osobním, tak i pracovním životě. Snažím se o drobné osobní kroky jako třídění odpadu, neprodukování nového odpadu nebo i sprchování studenou vodou, abych šetřila energii (což potěší nejen planetu, ale v době energetické krize i vaši peněženku :D). Kromě toho se snažím působit i systémově ať už v rámci politické strany, tak i se svým "odborným" know-how.

Věřím, že se jednoho dne věci změní a příroda bude pro všechny opravdu prioritou.

Jinak ještě na okraj...mě to co dělám, přijde jako úplný základ a samozřejmost. Při čtení charakteristik nechápu, jak to vůbec člověk může vnímat jinak :D

Můj vztah k přírodě je velmi pozitivní. Miluju přírodu, chodím do hôr na túry, ale aj k moru. Snažím sa pobyť v prírode pravidelnejšie vyhľadávať, aj keď nebolo tomu vždy tak. Ako dieťa sme s rodičmi do prírody chodili veľmi málo. Chodievali sme na chatu, ktorá bola v blízkosti lesov a hôr, ale to bolo párkrát za rok. Nechodievali sme na nejaké plánované túry do hôr, či prechádzky do lesa. Toto sa však zmenilo, keď som sa spoznala s priateľom. On je veľký dobrodruh a turista, miluje prírodu a hory. On ma priviedol k tejto láske a vo mne už odvtedy „rastie“ sama. Začal ma brávať na túry do Tatier, na bicykel do lesa a postupne sme začali chodiť na viacdňové trekky do zahraničia. Objavila som čaro, ktoré príroda skrýva a spoznala som nové pocity, ktoré zažívam, keď som na krásnom mieste. Moja vlastná skúsenosť s prírodou a záujem o udržateľnosť sa pred cca 1,5 rokom spojili do novej vášne a preto som aj na katedre environmentálnych štúdií 😊.

Ako som popísala v predchádzajúcej časti, ako dieťa som mala veľmi malú potrebu kontaktu s prírodou. Ešte relatívne donedávna som nechápala ako niektorým mojím priateľom môže tak chýbať príroda, keď sa presťahovali za štúdiom do Bratislavy. Dnes tomu už rozumiem. Moja potreba kontaktu s prírodou sa za posledné roky výrazne zvýšila. Stále vydržím pomerne dlhú dobu bez nej, v prostredí mesta, ktoré mám taktiež veľmi rada (mám však potrebu byť v byte obklopená s čo najviac prírodnými materiálmi). Čo mi však postupom času začalo vadiť, je správanie ľudí v mestách. Vtedy si najviac uvedomujem a spomínam na prírodu, na zážitky z trekov a túr, na ľudí a komunitu, ktorú spoznáš v turistických chatkách a kempoch.

Pri týchto trekoch a pobyte v relatívne divokej prírode som zvýšila aj svoju adaptáciu na prírodné podmienky. Všimam si to najmä po návrate domov, kedy mi už tak nevadí pavúk v izbe, či hmyz poletujúci okolo nás na letnej terase. Musela som sa naučiť spoliehať v prírode na seba (teda najmä na priateľa :D) a odniesť si všetko, čo potrebujem na chrabte.

Čo sa týka môjho estetického a etického postoja k prírode, tie ešte neviem dobre uchopiť. Ako som písala, príroda ma vie niekedy naozaj veľmi pohltiť a žasnem ako je mi dobre, ako je tam krásne. Inokedy však prírodu momenty, kedy idem cez les a v hlave mi idú úplne iné myšlienky. Pomáha mi to v utriedovaní mojich myšlienok a pocitov. Taktiež cítim veľký hnev pri správach, keď počujem ako sa niekde škodí prírode, ako pokračuje odlesňovanie, ako strácame biodiverzitu a ako nový developer stavia hotel v Tatrách. Myslím si však, že by môj etický postoj k prírode mohol byť ešte väčší, najmä keď z rôznych dôvodov konzumujem živočíšne produkty. Toto sa spája aj s mojím environmentálnym vedomím, ktoré je tiež pomerne vysoké, až na konzumáciu živočíšnych produktov a príležitostného lietania lietadlom.

Příroda mi zlepšuje moji náladu. Když se cítím špatně nebo jsem smutná, tak se seberu, co nejdřív to jde a jdu se někde projít. V Brně je to třeba do parku nebo na blízký kopec, na přehradu. Doma jdu nejčastěji na kopec a do lesa. Příroda je pro mě takový únik od světa, kde po mně pořád někdo něco chce, protože tam venku je to naopak. Nemusím vůbec nic. Aspoň na chvíli. Proto přírodu i ráda chráním, abych mohla do čisté přírody chodit i dál, a aby do ní mohli chodit moji kamarádi i všichni ostatní, kdo budou chtít. S přírodou se setkávají všichni každý den, i když nechtějí. Životní prostředí je vše kolem nás. Je to město, ve kterém žijeme i ta samotná příroda. Ráda se chodím procházet po Brně, ale nějak samo mě to vždy táhne spíše tam, kde je to hezké a čisté, protože se tam cítím dobře a zvedne mi to náladu. Je důležité, abychom se starali o všechno kolem a zajímali se o to, jaké dopady mají naše činy nejen na naše okolí.

V utváření mého vztahu k přírodě a životnímu prostředí hrály roli tři hlavní faktory: a) má rodina - rodiče oba brontosauři a trampové, jezdili jsme přespávat pod širák, na osadu, na (zejména pěší) výlety; máma znala rostliny a bylinky, táta vyprávěl pohádky a příběhy, třeba o šišce s kamínkem. Značná část rodiny byli myslivci, vychovávali jsme srnku od miminka, liška nám kradla slepice, hladila jsem si divočáka. b) vyrostla jsem na Šumavě pod Boubínem, dětství jsem strávila v lese. c) dospívání jsem strávila čtením fantasy, ideálně tolkienovskou - chtěla jsem být elfkou nebo dryádou a strávit život chráněním stromů a lesa. Můj vztah je tedy velice silný, až bych řekla, že síla mé vazby je až na překážku - když jsme se s rodiči přesunuli do města, (v svých 11 letech) hodně jsem to oplakala, na střední jsem šla do většího města, až jsem skončila na výšce v Brně. Vnímala jsem stále silnější dopady na mou psychiku, v Brně jsem začala mít vyložené úzkostné stavy až deprese, které se mírnily trávením času mezi stromy, v přírodě. Svě výkyvy nálad jsem řešila i s terapeutky, nicméně od března bydlím u lesa v Lulči a je mi líp. Úzkosti a (enviro)žal téměř zmizely (myslím, že dílem i proto, že jsem svým pocitům začala naslouchat a rozumět - také díky tomuto kurzu). Cítím se silnější a snažím se tuto zkušenost šířit i svým kamarádům, kteří mají u mě dveře vždy otevřené si přijet odpočinout :)

Potřebu kontaktu s přírodou mám především ve vypjatých a stresových situacích, je to pro mě únik. Procházka nebo výšlap mi zlepšuje náladu a čistí mi hlavu. Například při intenzivním učení nebo práci, kdy jsem zavřená doma už cítím silnou potřebu jít jen na chvíli ven. Možná i z tohoto pramení můj vztah k přírodě a nutnost ji ochraňovat v rámci možností. Protože je to pro mě forma "léku". Za to adaptaci na přírodní podmínky nemám zcela na tak vysoké úrovni. Proto delší nebo náročnější pobyty v přírodě kompenzuji dobrými botami a oblečením a nevybírám si extrémní podmínky, abych se nedostávala zbytečně do stresu. Taky mi pomáhá v takových těžších pobytech venku skupina kamarádů, takže na to nejsem sama. Miluju stanování a táborák, bez kterého si nedokážu představit léto. Na druhou stranu jsem alergik, který na jaře není schopný delšího pobytu venku bez požití léků, což mě velmi omezuje a adaptaci mi tím dost snižuje. Estetický postoj se u mě rozhodně váže k potřebě kontaktu s přírodou. Venkovní prostředí někde uprostřed zeleně mě nabíjí energií. Dříve jsem malovala venkovní scenérie a snažila jsem se zachycovat krajinu v jejím kouzle. Všímám si, že oproti některým známým jsem v tomto ohledu citlivější. Etický postoj k přírodě mám spojený s vysokým environmentálním věděním, což by se od studenta envira dalo očekávat. Příroda a okolí mi dává mnoho a proto cítím potřebu ji chránit a bránit. Nejsem v tom dokonalá a asi nikdy nebudu, ale budu pro ni dělat celý život, co bude v mých silách.

VYHLEDÁVÁNÍ KONTAKTU - pro mě na vysoké úrovni. Jak jsem psala v předchozím textu, odepření kontaktu s přírodou u mě dochází k psychologickému vyhoření až paralýze cokoli dělat. ADAPTACE NA PŘÍRODNÍ PODMÍNKY - řekla bych střední. Doma topím dřevem, ohřívám čaj na kamnech, ráno než zatopím, chodím zachumlaná v kabátu a miluju to. Neštítím se žádného tvora (jen s hmyzáky mám ale domluvu, že postel je bezvýhradně moje území pod trestem smrti), nevdám mi zmoknout, přežít den v mokřích botách, vím co můžu a nemůžu sníst. Jen asi nemám úplně zvládnuté takové ty survival skills jako ulovit a upéct veverka, rozdělat kvalitně a rychle oheň i v mokru nebo třeba postavit iglú. Zároveň jsem (ze zkušenosti) schopná zapomenout doma karimatku, nebo si nekontrolovat boty a až na výletě zjistit že jsou vlastně od minula rozlepené... ESTETICKÝ POSTOJ - velmi vysoká vnímavost. Od malička nacházím pro své kresby/malby inspiraci v přírodě - zvířata, listy stromy. Kolikrát mi nádherná scenérie vžene slzy do očí. Mezi kamarády jsem známá tím, že se na výletě zasnívám, a věčně jsem poslední a čeká se na mě, protože jsem si fotila houbu nebo našla rozdvojenou pampelišku.. Občas si přijdu až lehce otravně, když jen tak prohazuji informace - "Tohle je pýchavička vlčí mléko - je to jediná česká houba která má pohyblivé stadium!!! To je vzácnost!", "Nene, pupava! Co tady dělá, tohle není její běžné stanoviště!" " a podobné kusé výkřiky... :) ETICKÝ POSTOJ - v přiběžích jsem vždy na straně přírody. Snažím se nejprve porozumět situaci a zvážit, která cesta je nejvhodnější, aby obě strany mohli těžit a která cesta je nejmenší odpor a zásah. Na škále submise - dominance se snažím být nějak uprostřed, člověka (nebo alespoň sebe) beru jako součást přírody, tudíž mi přijde bezpředmětné být submisivní, chci hájit i své zájmy. Afilie vysoká. ENVIRONMENTÁLNÍ VĚDOMÍ - Vysoká vnitřní motivace, silné prožívání emocí. Na neštěstí však nízká aktivita, raději studuji přírodu, než situaci a poměry v lidské společnosti abych mohla přírodu efektivně chránit. Hodlám na tom pracovat, ale je to pro mne neintuitivní. Snažím se žít nenáročně pro ŽP, zanechávat malou stopu - jídlo si pěstuju/ obstarávám lokálně nebo dumpster diving, oblečení upcykluju nebo výhradně secondhand. Akorát ta vášně pro cestování. Touha poznávat jiné kraje a planetu Zemi je silná, již jsem "zhřešila" návštěvou Indie, Srí Lanky a Malediv - na druhou stranu jsem to zvládla najednou, a ne zvlášť, což jsou dvě cesty letadlem místo šesti... :D

Vůbec si nedokážu představit, jak bych popsal svůj vztah k přírodě. Myslím si, že jsem nad tím ani nikdy nepřemýšlel, ačkoliv je to tak, jak bych to řekl, prostá věc, tak „každodenní“. Vždyť o tématu vztahu k ní píšou i děti na základních školách. Ale já jsem nad tím nepřemýšlel, možná jsem se někdy zamyslel, když jsem šel ze školy, či práce. Nebo to byla jen úvaha, jak je krásně/škarově (doplňte podle potřeby), jak padá listí, proč se zde povaluje odpadek, proč ten strom pokáceli a jaké krásné rostliny zde nasázeli. Je pro mě složité nad tímto tématem přemýšlet, je pozdě v noci a já nemám dostatek energie na toto téma. Nebo se má mysl zahálí do různých emocí, z nichž většina má spojitost se vztekem. Se vztekem na lidi. Se vztekem na lidi, kteří ubližují přírodě. Ubližují? Vhodnější bude říci, že ji poškozují. Prostě se nechovají tak jak mají. Proč se na zemi vyskytuje tolik odpadků? Opravdu je to jen náhoda, když někomu vypadl z kapsy kapesník? Nebo lidé ze své pohodlnosti prostě ty odpadky po zemi házejí? Proč se s přírodou navzájem nedokážeme respektovat? Tedy z větší části respektovat mi ji. Když přemýšlím, doufám, že mám s přírodou dobrý vztah, alespoň z mé strany, i když vím, že si na starého přítele občas zanedávám, když prší a já zrovna nemám deštník. Otázkou je, jaký ona má vztah ke mně? Doufám, že ji v životě vrátím to, co mi ona dává.

chybí druhá část

Co je to příroda? Co je její součástí? Vesmír, planeta, všechno živé i „neživé“? Je člověk součástí přírody? Zahrnuje příroda místa na planetě, které nijak neupravil člověk? Kolik takových míst je? Je příroda i to, kde člověk byl a zanechal zde stopu, takže se místo vyvinulo jinak, než by se vyvinulo bez jeho zásahu? Můžeme tedy říct, že příroda je i člověkem "uměle" vytvořené prostředí? Vnímám to tak, že jsme stejně jako ostatní entity (tvorové, věci, jevy) součástí přírody. Jak působím na přírodu a životní prostředí? To je věčná otázka. Narodila jsem se do světa, ve kterém si člověk se svými zraněními potřebuje něco dokazovat a nevidí tak v sobě a kolem sebe lásku, radost a dokonalost? Má potřebu hnát se za něčím a dokazovat něco sobě či někomu bez respektu a ohleduplnosti k sobě i ostatním? Přírodu a životní prostředí „přirozeně“ měníme. Důležitou hodnotou je pro mě ale to, jak k ní přistupujeme z vnitřního cítění – v souladu se sebou, s respektem, s pochopením, s otevřeností, s láskou, s něhou. A tak vnímám vše v sobě i kolem sebe, tedy přírodu.

chybí druhá část